

V transi.

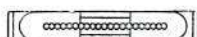
Zložil G. Koritnik.

Pri meni si . . . Še čutim tvoj korak
in rahlo trkanje na srčne duri —
kot sanje si prišla v polnočni uri,
polskrita v las kipečih gosti mrak . . .

Na ustnih smeh: Pozdravljen moj poet,
zamaknjen spet v globoki čar noči,
da mozeg peče, da srce boli
odkrivaš skritih ran ponosni cvet?

A to življenje, glej, ki venča brez zaslug
izvoljene s častjo nesmrtnih lovorik,
ne sanjaj pesmi, srca mučenik —
ko poje meč in reže brazde plug!

Kaj to si ti? Otroškobel obraz,
a to je govor zrelega moža —
ne smej se pesmi, biseru srca,
jaz ljubim pesem, ti svoj mladi kras!

Moč.

Zložil G. Koritnik.

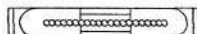
Na ustnih molk teman leži,
v očeh se trgajo bolesi,
molče kot kremen, ki iskri
od udarcev se, srce se joče . . .

Ne vzdihla ni, ne žalbesede,
ne tožbe robske na obraz,
ponosne streljajoč poglede
visoko stopa mimo vas!

V veliki boli velik duh,
svobodna moč je sama v sebi —
za žalost in veselje gluh
junak se suče po potrebi . . .

V blestečih solnc ponosno sredo
oko strmeče koprni,
naj lice polno ali blede,
naj duh se muči in trpi . . .

V višine silne naj ponesem
skrivnost srca — in cilj je tam —
tam čaka svatovska me pesem
ljudje, dosegel sem ga sam!

Ljubezen.

Zložil G. Koritnik.

Dvorana svetla je ljubezen moja
kot spalnica kraljevska se mi zdi,
v lestencih dragih strop se njen blesti
in v barvah izpreminja se brez broja.

In vsi plameni švigajo v srce
in spet iz njega, sveži, razpihljani,
kot topli jug po rožnati poljani . . .

Kot lila kaplje solnčnega bi soja
in kaplje vse imele bi oči,
ki v njih ljubezni večni dan gori
v plamenu silnem, polnem nepokoja.

In vsi cvetovi kvišku koprné
v višine solnca, ki duhove vžiga
v nižinah temnih in jih k sebi dviga!

